Matei 5:20, Despre neprihănire ! Betel, 30 iulie 2016

Cam cu 150 de ani înainte de naşterea Lui Hristos, evreii au fost supuşi la un proces de grecificare de împ. Grec Filip. Astfel se face că în acele vremuri, un alt împărat grec Alexadru Ianeus cere fariseilor evrei să-i jure credinţă, şi fiindcă l-au refuzat, aceştia au fost omorâţi. Irod procedează cam la fel cerând fariseilor să se închine împ.roman Claudiu, şi pentru refuzul lor, 6000 sunt de asemenea omorâţi. Atunci şi în timpul Macabeilor se conturează mişcarea Saducheilor (aristocraţia – cei ce se dau cu lumea modernă) şi Fariseii (cei loiali culturii şi legii strict evreieşti, naţionalişti). Fariseii şi cărturarii (oamenii care studiau Tora) au dezvoltat o mare pasiune pentru lege.

Să vii deci în v.20 şi să spui una ca asta, nu era uşor de înghiţit, era de fapt şocant. Într-o altă împrejurare ucenii răspund la o aşa afirmaţie:''atunci cine poate fi mântuit''? Matei 19:25,26. Dacă un astfel de fariseu nu este văzut bine, atunci, cine? Ei erau oameni foarte meticuloşi, scrupuloşi în zeciuieli, post de 2 ori pe săptămână, rugăciuni, etc...Dacă nici ei nu vor merge în cer, atunci cine?

Neprihănirea este standardul sfinţeniei Lui Dumnezeu. Orice om ca să ajungă în cer trebuia să treacă de Dumnezeul sfânt. Cum era posibil aşa ceva? Unii filozofi spun ca Matei 5-7 este un ideal (ceva ce nu se poate atinge). În parte este adevărat. Cum să poţi să fii atât de neprihănit? Cum să poţi întrece o aşa neprihănire ca a fariseilor, căci se pare că ea era una extrem de greu de atins, darămite de întrecut?
Fariseii ştiau să îşi protejeze imaginea: '' Doamne, eu să ştii că eu sunt superior lui ăsta, eu sunt pocăit de zeci de ani, eu ştiu, eu dau, eu fac, eu nu vreau să fiu tratat pe acelaşi picior de egalitate cu ăsta...eu vreau tratament diferenţiat....''.

De ce condamnă Domnul Isus o astfel de neprihănire şi ce vrea să spună în Matei 5-7?
Aici avem 2 limite, cea de jos este neprihănirea fariseilor şi cea de sus, este neprihănirea dată de Dumnezeu prin credinţă.
Sunt fariseii aşa, dar voi : sunteţi sarea, lumina, ''aţi auzit că s-a zis''.
Matei 5:21,27,33,38,40, etc..şi continuă astfel până la 7:28,29 când conchide.

I.Neprihănirea Fariseilor: deşi strictă, era *superficială*, era de formă, era exterioară, impresionantă, dar goală. Matei 23:2-9. Era *parţială*: împlineau acele părţi care atrăgea atenţia altora la detalii. Dădeau zeciuială şi din cultura pe care o puneau pe la capul locului plantat cu ceva. Uimeau, dar Domnul le spune că lăsau la o parte cele mai importante aspecte: dreptatea, mila şi credincioşia. Era *meschină*: ca să fie văzuţi de oameni.Matei 23:5.

Astfel, fariseii au pierdut tot ceea ce era sfânt şi viu şi le-a rămas tot ce era religios şi mort. Mica 6:6-8.

II.Neprihănirea Lui Dumnezeu. Romani 3:21, Matei 5:17, 2 Cor.3:21. Ce versete!

Două aspecte sunt demne de luat în seamă:

A.Neprihănirea poziţională. Rom.3:21. Neprihănirea este o stare după voia Lui Dumnezeu. Ea îi este atribuită omului care crede în jertfa Fiului Său Isus Hristos. Ea este un dar. Omul nu poate face nimic ca să o merite, decât să se recunoască păcătos pierdut care doreşte salvarea. Se cere ca păcătosul să vină cu falimentele lui, dar niciodată cu meritele lui. Astfel omul este socotit neprihănit.

B. Neprihănirea practică. Matei 5-7. În Apus domină concepţia juridică – poziţia păcătosului în Hristos – mântuit, dar au uitat de partea practică. Am fost puşi într-o stare după voia Lui Dumnezeu, dar poziţia mea trebuie să se reflecte într-o viaţă schimbată.

Concluzia: neprihănirea este un act juridic prin care am fost declarat drept. *Cum* s-a realizat acest lucru: printr-o substituire pentru cel ce crede în jertfa de pe cruce. *Cum* se vede această neprihănire: printr-o viaţă nouă. Noi nu putem vedea credinţa, ci doar Dumnezeu, dar noi ne vedem viaţa noastră şi mărturisim cu gura noastră cum eram şi cum suntem.
Neprihănirea este obligatorie, dar nu de dragul de a-i impresiona pe alţii.
Matei 6:1.
Moartea Lui Hristos a făcut iertarea posibilă, dar nu obligatorie.
O neprihănire bună este aceea care după ce o primeşti îţi produce repulsie faţă de păcat, dar te însufleţeşte pentru viaţă de sfinţenie. Filipeni 4:8.
1 Tes.2:12 ’’ să vă purtaţi într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăţia şi slava Sa’’.

Ilustraţie: S-a întâmplat în Japonia, ţara cutremurelor, într-un sat de pescari, lângă mare.Un bătrân era pe mal cu nepotul său, şi deodată văzu că marea devenea ciudat de agitată, şi că valurile nu se duc în direcţia vântului. A înţeles că în adânc se produsese un cutremur. Repede porunci nepotului său să se urce pe deal şi să dea foc tuturor snopilor recoltaţi din orezul lui; era toată truda lui. Toţi sătenii au fugit să stingă focul, dar când au ajuns pe deal, bătrânul le strigă:’’priviţi marea’’! Aceasta în numai câteva secunde a şters sătucul de pe faţa pământului. A ars recolta lui, dar a scăpat 400 de suflete. Salvarea lor a costat, dar s-a meritat. La fel a făcut şi Dumnezeu, L-a costat scump, dar s-a meritat.